

Het Nachtkastje

Je had je hoofd gestoten tegen het nachtkastje. Ik zag wat bloed op je slaap, je moest tegen de punt gevallen zijn. Je ogen draaiden weg, ik zag al het wit. Dus dat bedoelen ze met 'holle ogen'. Met de punt van een handdoek die ik had natgemaakt heb ik het bloed van je slaap en uit je haar gewassen, heel voorzichtig. De wond was niet groot, maar bleef lang bloeden. Toen heb ik je op het bed gelegd. Je was zwaar, je was ook aangekomen, het laatste jaar. Misschien dat je dan toch wel vond dat ik lekker voor je kookte.

Je nam vrijwel het hele bed in beslag, dus ging ik op mijn knieën naast het bed zitten en keek naar je, mijn handen gevouwen op de bedrand. Toen pas viel me op dat er ook bloed op het nachtkastje gekomen was. Snel haalde ik nog een doekje uit de keuken om ook dat schoon te maken, enerzijds bang dat je boos zou worden als je zou zien dat ik het niet schoongemaakt had, anderzijds bang dat je alleen wakker zou worden; je zou maar schrikken en misschien niet meteen begrijpen wat er gebeurd was.

Ik had daar zolang op mijn knieën gezeten, dat ik stijf was geworden toen ik opstond om toch maar wat te eten voor mezelf te maken. Ik had kippenkluijjes voor je gekocht, die lagen te marinieren, maar toen ik ze daar zag liggen in de sambal en de ketjap had ik er geen trek meer in. Ik heb een droge boterham genomen met wat thee en ben weer gauw terug naar jou gegaan.

Je at graag vlees. Als ik eens iets zonder vlees maakte, werd je kregel. Het was wel eens lastig om van het budget wat je me gaf een volwaardige maaltijd met vlees te maken, maar dan at ik zelf gewoon een boterham. Ik geloof dat ik dat ook lekkerder vond. In elk geval vond ik dat jij goed moest eten, je werkte er hard genoeg voor. Soms kwam je pas heel laat thuis en ik wist nooit waar je was. Ik mocht je niet bellen en als ik dat soms toch deed, uit ongerustheid natuurlijk, dan kreeg ik die nare juffrouw van je voicemail.

Ik ben wel eens een hele nacht opgebleven, in de keuken met het eten bijna klaar, zodat ik het direct kon afmaken als je thuis kwam, want je had altijd een enorme honger als je thuis kwam, maar je hield ook niet van verpieterd eten. Terecht, dan is al het lekkere en verse eraf.

Als je dan eens een avond vrij had en we gingen samen uit, al kwam dat er de laatste tijd niet meer van, zag ik hoe je keek naar vrouwen met korte rokjes. Ik weet nog dat ik je een keer een plezier wilde doen door ook zo'n kort rokje te maken. Jij kocht altijd al mijn kleren, omdat ik geen verfijnde smaak heb zoals jij, maar toen heb ik met naald en draad een oude rok zelf ingekort. Natuurlijk had ik het helemaal verkeerd gedaan. Je zei dat ik eruit zag als een del en een hoer. Je

hebt toen een week niet tegen me gepraat, en sindsdien kan ik ook mijn linkerarm niet meer helemaal optillen. Het was ook niet echt mooi geworden, ik kan natuurlijk helemaal niet naaien.

Je verwent me graag. Toen ik eens een keer in het gips zat, heb je een week lang een traiteur laten komen en je was ook steeds op tijd thuis, dat was erg lief van je. Maar ja, daarna was het natuurlijk op en moest ik weer zelf koken, al ging dat niet gemakkelijk met dat been. Mijn voet staat nog steeds een beetje naar binnen, maar dat zie je bijna niet als je er niet op let. Ik was ook wel erg brutaal geweest tegen je.

Uiteindelijk heb ik die avond dat ik naast je op de grond geknield zat toch maar je ogen dicht gedaan. Ik dacht nog, anders kun je niet slapen. Die avond dacht ik er niet aan om een dokter te bellen, je haat dokters. Voor mij wilde je ook nooit een dokter halen, je zei altijd dat het allemaal kwakzalvers waren die zich overal mee bemoeiden. Je bracht me liever naar een ziekenhuis, toen ik van de trap gevallen was met die hoofdwond. Je zei dat ze op de eerste hulp meer ervaring met die dingen hadden en niet van de lastige vragen zouden stellen. Toen ze toch een keer vroegen hoe dat zo was gekomen, al die blauwe plekken en die littekens op mijn arm, vond ik het ook wel lastig om dat uit te leggen. Ik zei maar dat ik pas laat waterpokken had gehad, maar ik heb geen idee of die littekens lijken op brandwonden van een sigaret. Ze vroegen in elk geval niet door.

Ik dacht er niet aan om naar bed te gaan. Ik had ook helemaal geen slaap. Wel kreeg ik kramp in mijn knieën en toen ben ik maar gewoon op de grond gaan zitten. Ik kon je dan niet goed zien, maar je lag zo stil, dat ik niet bang was dat je uit bed zou vallen of zo.

Ik was nog blij dat je zo goed sliep, want dat had je wel nodig met jouw drukke leven.

De volgende morgen sliep je nog steeds en ik vroeg me af of ik misschien iemand op je werk moest bellen, dat je later zou komen, maar ik had geen idee van wie ik zou kunnen bellen en of je een afspraak zou hebben, of een vergadering, dus ik deed niets. Ik ben nog wel koffie voor je gaan zetten, precies zoals je het graag hebben wilde, met opgeklopte melk en een half klontje suiker. Je werd zelfs niet wakker van de geur van verse koffie. Na een tijdje werd de koffie koud en toen heb ik die maar weer weggebracht want je haat koudgeworden koffie.

Ik ben steeds bij je gebleven, want ik weet hoe vervelend je het vond als ik zonder jou de deur uitging. De boodschappen werden op rekening aan huis gebracht, dan kon je de uitgaven ook beter in de gaten houden, want ik ben een stuntel met geld. Ik wist trouwens niet waar de sleutel lag, dus ik kon er niet eens uit. Ik ben je wel gaan wassen, want je begon een beetje te ruiken en ik heb geprobeerd je wat water in je mond te druppelen, want een mens kan niet lang zonder drinken, had je me wel eens verteld. Ik ging me wel zorgen maken, want je was helemaal stijf

geworden, ik denk van het lang liggen, en het wassen was daardoor erg lastig, vooral onder je oksels.

Je mobiel was een paar keer afgegaan, maar ik durfde niet op te nemen, want je wilde niet dat ik me met jouw zaken bemoeide. Uiteindelijk werd er aangebeld en het was niet de Albert boodschappenservice. Er stond een politieagent op de stoep die naar jou vroeg. Ik vertelde dat je gevallen was en dat je nu lag te rusten op bed. Ik vergat te zeggen dat je al een dag of tien lag te rusten, dus de agent ging aanvankelijk onverrichter zaken weer weg. Maar de volgende dag stonden er twee. Ze wilden je zien. Ik zei nog dat ik niet dacht dat je het op prijs zou stellen om in je rust gestoord te worden, maar ze liepen zomaar langs me heen naar binnen. Ik weet dat je niet van de politie hield, je zei altijd dat als ik naar de politie zou gaan, je me helemaal bont en blauw zou slaan en mijn keel zou dichtknijpen. Maar ja, nu waren ze zomaar naar binnen gedrongen en ze liepen zonder aarzeling de trap op.

‘Waar ligt hij?’ vroegen ze en ik knikte met mijn hoofd naar je slaapkamer.

Ze pakten hun pistolen en gingen de kamer binnen net als bij een echte politieserie op tv. Maar jij merkte niets. Toen ze zagen hoe rustig je daar lag, keken ze elkaar even verbaasd aan. Ja, wat hadden ze dan verwacht bij iemand die rust? Daarna grepen ze mij bij mijn polsen, alletwee tegelijk en ieder aan een kant. Ze zeiden heel snel allemaal dingen tegen me en vroegen me dringend of ik het begrepen had. Ik zei maar ja, want anders zouden ze me misschien nog in elkaar slaan, en ik was bang dat mijn schouder weer uit de kom zou schieten, dat doet altijd erge pijn.

Ze zeggen dat mijn zaak nu snel zal voorkomen, maar ze zoeken nog gegevens. Ik snap het niet precies, maar die aardige meneer zegt dat het doodslag wordt, en geen moord. Hij zegt dat hij zelfverdediging aannemelijk kan maken. Maar het is wel zeker dat ik in de gevangenis kom. Ik mag nu nog logeren in een lichte kamer met een klein hoog raam waar 's morgens de zon door komt. Ik krijg goed te eten en mag ook af en toe naar buiten. Er staat een hoog hek om de tuin en er blijft altijd iemand bij me, wat ik wel prettig vind. Iedereen is eigenlijk heel aardig tegen me, maar ik mis je wel natuurlijk. Ze zeggen dat ik je nooit meer te zien krijg en dat vind ik wel erg. Soms moet ik ervan huilen.

juni 2008

Caroline van Wijk